

Dwars door Amerika's Four Corner States

In het spoor van Lucky Luke

De 'Four Corners States' Arizona, Utah, Colorado en New Mexico behoren landschappelijk tot het spectaculairste deel van de Verenigde Staten. Machtige rotsformaties, diepe canyons, uitgestrekte woestijnen met metershoge cactussen en ongenaakbare, staalblauwe luchten. Met de auto kom je bijna overal bij. En anders neem je de trein. REIZEN Magazine *goes west*.

TEKST: HANS BOUMAN © FOTOGRAFIE: HANS BOUMAN EN MARTIN KERS

Foto's rechterpagina
Boven: Grand Canyon
ter hoogte van Hopi
Point. Midden links:
het 'cowboyland-
schap' van Monument
Valley; rechts: de
zonsondergang kleurt
de rotsen van de
Grand Canyon purper.
Onder links: de trein
van Durango naar
Silverton; rechts:
illegale bijvoeding van
Chip & Dale in Zion NP.

Interactieve
symbolen

Videofilm
Aanklikbaar op
www.reizen.nl

Al maandenlang gaan de bewoners van Horseshoe City gebukt onder de terreur van Bronco Bill en zijn Easy Riders. Barman Manolito wordt afgeperst en gedwongen elke avond de helft van zijn omzet af te staan als *protection money*. De hoofdstraat (tevens enige straat) van het stadje is dagelijks het toneel van 'danswedstrijden', waarbij een willekeurig uitgekozen bewoner de kogels uit de *six shooter* van Bronco Bill moet zien te ontlopen. De gezette sheriff Little Joe is al weken geleden huilend aan de haal gegaan. Alleen doodgraver Black Jack doet goede zaken, en mag 's avonds graag een potje kaarten met de *outlaws*. Om de een of andere reden altijd met zijn eigen kaartspel. Maar dan, op een dag, verschijnt er een gestalte tegen de horizon. Het is een cowboy op een wit paard. Bronco Bill en zijn Easy Riders kijken elkaar ongemakkelijk aan. Is het Lucky Luke? Is het The White Cowboy? Is het, godbetert, Clint Eastwood? Ze twijfelen. 'Shit, dat heb ik weer!' gromt Bronco Bill. 'Mannen, we gaan!' Enkele minuten later rijden de *outlaws* de woestijn in, een lang spoor van stof achterlatend. De bevolking herademt en haalt zijn redder juichend binnen. Als de held die avond richting de zonsondergang rijdt, is het weer rustig in Horseshoe City. Ergens klinkt mondharmonica muziek.

Marslandschap met indianen

We rijden van Las Vegas richting de Grand Canyon, dwars door uitlopers van de Mojavewoestijn. Het zal een graadje of twintig zijn – in de auto. Buiten ongeveer het dubbele, schatten we. Het geelrode landschap is kurkdroog en woest. Logisch, de Mojave is de droogste en heetste woestijn van de hele VS. Plukjes woestijngras, verdwaalde yucca's en een enkele cactus, meer zie je hier niet. Maar je weet dat zich tussen het schaarse groen en onder het zand slangen en scorpioenen ophouden, dus dat zit wel goed.

Nee, er is niet héél erg veel verbeelding voor nodig om je, rijdend door Amerika's Four Corner States, in het Wilde Westen te wanen. Het is er nog allemaal: de woestijnen, de bergen, de canyons, de cactussen, de genadeloze zon, de eindeloze luchten en vergezichten. Natuurlijk hebben de paarden plaatsgemaakt voor pick-ups, de helden voor huisvaders en de afpersers voor belastinginspecteurs, maar dat zijn oppervlakkige veranderingen. Mochten we daar nog aan twijfelen, dan weten we het zeker als we een paar uur later aan de zuidrand van de Grand Canyon staan. Bijna vijf eeuwen nadat de Spanjaarden als eersten met bange harten en ongelovige ogen in deze 446 kilometer lange, 16 kilometer brede en 1500 meter diepe kloof tuurden, moet je niet proberen nog met een nieuwe omschrijving voor dit natuurfenomeen te komen.

Maar het lijkt dus precies op een Marslandschap. Vooral

wanneer je – zoals iedereen die goed bij zijn hoofd is – de tijd neemt om de zonsondergang af te wachten en de talloze kleurvarianten van geel, oranje en rood langzaam maar zeker ziet intensiveren. Tot er na het definitief verdwijnen van de zon een geheimzinnig paars-blauw-grijs landschap overblijft.

Vanaf Hopi Point, vermoedelijk de mooiste uitkijkplek voor de zonsondergang, blik ik in de diepte en zie het nietige riviertje de Colorado, die verantwoordelijk is voor deze kloof. Samen met de windstromen, die in kracht toenamen naarmate de canyon dieper werd. Sinds ongeveer 1300 leven er in het westelijk deel van de Grand Canyon indianen, en ondanks pogingen van ons lafhartige bleekgezichten om ze te doen verhuizen, wonen er nog altijd 500 leden van de Hualapai- en Hava-supai-stammen in hun eigen reservaat.

M&M's voor Knabbel & Babbel

Na de Grand Canyon vallen natuurmonumenten als Zion National Park en Bryce Canyon natuurlijk tegen. Denk je dan. Maar nee, de oude NVSH-stelling dat het hem niet in de grootte zit, gaat ook in de Far West op. Dat blijkt als we via Route 64 Zion binnenrijden, een geologisch sprookjesland dat zijn naam kreeg van mormoonse pioniers. Ooit bevonden deze rotsformaties en zandduinen zich op de bodem van de zee. Toen ze bloot kwamen te liggen, zorgden – net als bij de Grand Canyon – rivierwater en wind voor een nog immer voortdurend erosieproces.

Dankzij een combinatie van kalk- en zandsteen, zijn de rotsen hier zowel rood als wit. Hun vormen en kleuren maakten dermate veel indruk op de vrome mormonen, dat ze er godvruchtige benamingen voor bedachten als Altar of Sacrifice, Tempel of Virgins, The Pulpit en Angels Landing.

Zoals bij alle belangrijke (natuur)monumenten in Amerika, bevindt zich bij Zion een bezoekerscentrum, waar je een plattegrond kunt krijgen en waar de onverkort vriendelijke park rangers je graag met raad en daad terzijde staan. Die voorkomendheid is overigens niet louter beroepsmatig. Statistieken tonen aan dat 93,8% van de Amerikanen 97,4% van de tijd vriendelijk is.

Dus volgen we, na de *stars and stripes* te hebben gegroet (je doet graag eens wat terug), een pad dat zich langs de Virginrivier door de rotsformaties slingert. Door de aanwezigheid van de rivier en de schaduwen van de rotsen is het aangenaam koel in het dal, een prettige afwisseling van de zinderende hitte die bijna overal elders in het Amerikaanse zuidwesten heerst.

'Ach, hebben jullie honger, *poor things*?', vraagt een roodharige vrouw, wanneer de neven van Chip & Dale (bij ons: Knabbel & Babbel) routineus om voedsel komen bedelen. Ondanks de uitdrukkelijke verzoeken van de park rangers en de strenge verbodsteksten van her en

Four Corner States

Ondanks de vele kaarsrechte staatsgrenzen die de VS kent, is er maar één locatie waar vier staten aan elkaar grenzen. Vlakbij de plek waar de highways 160 en 41 elkaar ontmoeten, bevindt zich het kruispunt van de staten Utah, Arizona, Colorado en New Mexico. De vier staten worden daarom wel de Four Corner States genoemd.

der opgehangen bordjes ('\$ 100 fine') kan ze het niet nalaten om haar Snickers, Twix en M&M's met de knaagdier-tjes te delen. Chip & Dale kijken elkaar tevreden aan. Een vuistvol pinda's in elke reep!

Brandend zand

'Hoe kunnen mensenhanden het maken', liet Gerard Reve zijn held Frits van Egters ooit verzuchten, bij het aanhoren van het weerbericht. Maar alle ironie op een stokje, meneer Reve, wat onze Amerikaanse vrienden ter hoogte van het plaatsje Page hebben bewerkstelligt is waarlijk een staaltje van moderne scheppingskunst. Al dagen rijden we nu door het ongenaakbare landschap van de Four Corner States. Gretig luisteren we op de radio naar *golden oldies* (zelfs onze eigen Tee Set komt een keer voorbij met 'Ma Belle Amie') en met een gulzigheid waarvan Chip & Dale nog wat kunnen leren, laven we ons aan het natuurschoon. Maar één ding valt niet te ontkennen: het is hier wel érg warm!

Natuurlijk, liever dit dan de weggespoelde Franse campings en verregende costa's waarover we in de krant lezen, maar aan een beetje verkoeling zijn we toch wel toe. Op zo'n moment is het mooi dat Amerikanen voor geen kleintje vervaard zijn. Brandend zand en nergens water? Dan leggen we toch een dam aan in de Colorado?

Dus begon men aan de Glen Canyon Dam, die in 1963 klaar was. Achter de wal ontstond Lake Powell, dat pas in 1980 zijn geplande omvang bereikte. Maar toen zat er ook genoeg water in om heel Nederland en België ruim een halve meter onder water te zetten. Het meer is 300 kilometer lang en heeft 3200 kilometer kustlijn. Ruimte te over voor wat watersportactiviteiten dus, en die kwamen er dan ook. Het stadje Page, aangelegd om de arbeiders die de dam bouwden te huisvesten, ontwikkelde zich tot een heuse badplaats.

We strijken er neer om ons drie dagen lang ongenueerd over te geven aan absolute ledigheid. Onze hotel-eigenaar heeft aan de waterkant een reeks beschutte strandstoelen neergezet, waarin het goed suffen is. Hoog tijd om de optimistisch hoge stapel vakantielectuur uit de koffers te halen.

Zo hebben we aan het eind van de dag nog volop energie over voor een boottocht over het meer, waarbij we een aantal van de 96 canyons kunnen bekijken. In het strijklucht van een zon die eindelijk een paar tandjes heeft teruggenomen.

National Parks Pass

Tip: koop direct bij het eerste National Park dat je wilt bezoeken een National Parks Pass. Die verschaft jou, je auto en alle andere inzittenden voor \$ 50 een jaar lang toegang tot alle National Parks, National Monuments en National Recreational Areas. Al na twee of drie bezoeken heb je de pas terugverdiend. In 2007 zullen de National Parks Pass en de Golden Eagle Pass (een *upgraded* versie van de NPP, die je voor \$ 15 extra kunt kopen en die toegang geeft tot nóg meer natuurgebieden) opgaan in de America the Beautiful Pass die waarschijnlijk \$ 85 gaat kosten. www.nps.gov.

Wie naar Monument Valley rijdt, belandt in Navajo Country en dan ga je onmiskenbaar een andere wereld binnen. Het landschap blijft vertrouwd, maar op de radio word je ineens in een onverstaanbare taal toegesproken en klinken er liederen met veel tromgeroffel en 'hey-ya-ho-yeh-hah'-achtige teksten.

Geen flauwiteiten overigens over de Navajotaal: in de Tweede Wereldoorlog maakte het Amerikaanse leger graag gebruik van Navajosoldaten die in hun taal via de radio militaire berichten doorgaven. De Japanners konden er geen touw aan vastknopen. In het bezoekerscentrum bij Monument Valley wordt deze oorlogsepisode met trots herdacht.

Over Monument Valley zelf kun je alleen maar zeggen: dit is het Wilde Westen zoals John Wayne het bedoeld heeft. Een verraderlijke samenzwering van filmers, striptekenaars en andere sujetten die zich met de wereld van cowboys en indianen bezighielden, heeft mij ooit als kind doen geloven dat half Amerika er zo uitziet als Monument Valley. Het was een jaar of wat geleden dan ook een behoorlijke desillusie om te ontdekken dat dit geheel van schitterende tafelbergen, spitsen, monolieten en rotsplateaus zich uitstrekt over een gebied van slechts 121 km². Wat het ondertussen niet minder adembenemend maakt.

Monument Valley wordt net als het nabijgelegen Holiday Inn gerund door Navajo's. Het is een beetje een ongemakkelijke constatering dat dit nadrukkelijke consequenties heeft voor de kwaliteit van de service en de vriendelijkheid ervan. Dat de *pasta with meatballs* letterlijk één *meatball* telt en dat de bijgeleverde saus uit een potje komt: ach, op het Damrak draaien ze toeristen ook een poot uit. Dat de *rare sirloin steak* een doorbakken hamburger blijkt: *soit*. Die chagrijnige gezichten en die volkomen ongeïnteresseerde behandeling die je overal in Navajo Country ten deel vallen: tja, onze voorvaderen waren erg naar tegen hún voorvaderen.

Maar dat er in Navajo Nation geen alcohol wordt geserveerd en de alcoholvrije zinfandelwijn van \$ 4,25 gewoon lauw druivensap is: sorry hoor, maar wie is hier nu een schurftige coyote met een gele lever en wie spreekt er met een gespleten tong? Van een dubbele Fruitdruifje zeker!

Treinpassagiers vol roet

Zoals wij er niet omheen konden ons eigen Drielandenpunt te markeren, zo hebben de Amerikanen hun Four

Gretig luisteren we op de radio naar *golden oldies*, zelfs onze eigen Tee Set komt een keer voorbij met 'Ma Belle Amie'!

Lezersaanbieding

Wilt u ook on the road door de westelijke USA? Speciaal voor REIZEN Magazine heeft Kuoni Travel een 17-daags fly-drive arrangement door de Four Corner States samengesteld, vanaf € 1399 p.p. Zie pagina 90 of www.reizen.nl.

Navajo Nation

De Navajo-indianen (foto linkerpagina) hebben een eigen reservaat met een behoorlijke autonomie: Navajo Nation (Diné Bikéyah). Het strekt zich uit over de staten Arizona, Utah en New Mexico en is met zijn oppervlakte 27.000 vierkante mijl groter dan tien Amerikaanse staten. www.navajo.org.

Foto's rechterpagina

Boven links: Navajo-indianen dansen bij het Four Corners Monument; rechts: straatbeeld in Santa Fe. Midden links: machinist en conducteur van de trein naar Silverton; rechts en onder: 'sneeuwpret' in White Sands NP.

Interactieve symbolen

Videofilm
Aanklikbaar op
www.reizen.nl

Extra op internet
Op www.reizen.nl vindt u meer gedetailleerde informatie over de in dit artikel beschreven route.

Corners Monument, waar jolige toeristen zich kunnen laten fotograferen terwijl ze in vier staten tegelijk staan.

Net als Monument Valley ligt het monument in Navajo Nation, wat betekent dat je National Parks Pass niet geldig is. Eerst lijkt het wat veel, drie dollar om naar een stenen plateau met de namen van vier staten te mogen kijken, maar dan ineens verschijnen er twee Navajo's in vol ornaat, die een overtuigende dans ten beste geven. Die kunnen vanavond thuis met trots vertellen dat ze vandaag in liefst vier staten hebben opgetreden! (Abonnees treffen op www.reizen.nl een kort videofilmje van deze efficiënte tournee.)

Nog geen uur nadat we het Four Corners Monument hebben verlaten, zijn we een totaal ander landschap ingereeden. De kale woestijnvlakten hebben plaatsgemaakt voor de uitlopers van de Rocky Mountains, rood en geel zijn vervangen door allerlei variaties groen. We komen in het stadje Durango, een charmant overblijfsel van de goud- en zilverkoorts uit de negentiende eeuw: veel gerestaureerde historische gevels, nergens hoogbouw.

Ter afwisseling van het autorijden van de afgelopen dagen, besluiten we de Rockies per trein te verkennen. Er loopt namelijk al sinds 1882 een spoorlijn van Durango naar Silverton. 'Nee, ik heb ook geen idee hoe dat dorp aan zijn naam komt', zegt de kaartjesverkoper op het station van Durango, 'maar het is een gouden route, mensen. Bergen, rivieren, meren, afgronden. Daar kom je met de auto niet.'

Als we de volgende dag plaatsnemen in onze open coupé, zitten we naar Gus en Jody uit Californië. 'En Alaska', vult Gus aan.

Het tweetal gaat al om half elf 's morgens aan de Bacardi cola, en wordt gaandeweg de trip steeds spraakzamer. 'Wij willen proberen alle staten van de VS te bezoeken', vertelt Jody. 'Dit jaar zijn we al in Colorado, Wyoming, Nebraska, North en South Dakota en Florida geweest.' 'En Alaska', zegt Gus.

'En we willen zoveel mogelijk Nationale Parken bezoeken. Gelukkig liggen sommige van de mooiste vlakbij waar we wonen, in Californië.' 'En in Alaska', aldus Gus. De treintrip duurt een volle dag, inclusief een paar uur in Silverton, en aan het eind ervan zit je onder een karaktervol roetlaagje, met dank aan de stoomloc en de open treincoupe's.

Gus en Jody zitten er niet mee. 'Roet moet je gewoon wegspoelen met een biertje', lacht Jody. 'Zo doen ze dat hier in Colorado, en zo doen ze dat ook bij ons in Californië.'

Gus kijkt onverstoort voor zich uit en neemt een slok uit zijn blikje, maar ik zie wat hij denkt.

Snikheet sneeuwlandschap

'Quando se come aqui?'

'Kop dicht, Averell!'

'Kop dicht, Averell!'

'Kop dicht, Averell!'

Het is moeilijk om in New Mexico niet telkens aan *Tortilla's voor de Daltons* en andere Lucky Luke-albums te denken. Dat krijg je als je eerste kennismaking met de adobe-architectuur, die hier zo welig tiert, via die stripboeken heeft plaatsgevonden.

Het is zondagmorgen, maar allerminst saai en uitgestorven in Santa Fe, de hoofdstad van deze staat. Het is een stad van geuren en kleuren. De geuren van *churros* (gefrituurde en vervolgens gesuikerde deegslinteren), *fajitas* (gevulde deegpannenkoekjes) en espresso; de kleuren van gedroogde pepers, beschilderde maskers en Mexicaanse poncho's.

Santa Fe moet sinds de tijd van de Daltons aanzienlijk welvarender zijn geworden. Stijlvolle modewinkels, trendy galleries, uiterst coole eetgelegenheden, waar een gevuld croissantje met een *lattè* een klein vermogen kost. Maar ze draaien er wel érrug goeie *crossover music* bij.

Het contrast met de route zuidwaarts is vervolgens groot. Opnieuw woestijnen en canyons, met hier en daar terracottakleurige huizen. Dat laatste is een vermelding waard, want als één ding ons de afgelopen weken op onze rondtocht is opgevallen is het wel de afwezigheid van 'echte' huizen. Buiten de steden lijkt iedereen hier in *trailers* te wonen, een soort veredelde (en dikwijls niet eens veredelde) stacaravans. Golfplaat en bordkarton, zijn de sleutelwoorden, niet steen en hout.

Het zuiden van New Mexico is beroemd om zijn UFO-waarnemingen. In de bergen bij Roswell zou er ooit een zijn neergestort, en het feit dat de autoriteiten dit feit ontkennen is voor menigeen het beste bewijs dat het wel waar moet zijn.

Wij zien geen vliegende schotels, wel een aantal F117 Stealth straaljagers, en omdat de Amerikanen daar ook altijd nogal geheimzinnig over doen vinden we dat een redelijk alternatief. Maar de echte reden dat we deze uithoek bezoeken bevindt zich niet in de lucht, maar gewoon op de grond: de gipsduinen van White Sands National Monument.

Het gips dat verantwoordelijk is voor dit onwezenlijke, spierwitte landschap is afkomstig van de bodem van

Helden uit de Four Corners

Arizona

Charles Mingus, jazzmusicus
Stevie Nicks, zangeres
Linda Ronstadt, zangeres
Frank Lloyd Wright, architect
Alice Cooper, zanger

Utah

Butch Cassidy, outlaw
Donny Osmond, zanger
Brent Snowcroft,
veiligheidsadviseur
James Woods, acteur

New Mexico

Billy the Kid, outlaw
William Hanna, schepper
Flintstones
Demi Moore, actrice
Jim Morrison, zanger

Colorado

Jack Dempsey, bokser
John Fante, schrijver
Douglas Fairbanks, acteur
Scott Carpenter, astronaut
Amy Van Dyken, atlete

Foto's rechterpagina
 Boven: saguarocactus nabij Tucson.
 Daaronder: saloon-tafereel in de Old Tucson Studios en glas-in-loodraam in een pueblokerk.

de ondiepe zee die zich hier miljoenen jaren geleden bevond. Terwijl we met de auto naar het hart van het gebied rijden, is het alsof we op weg zijn naar een hevig ondergesneeuwd wintersportoord. Maar als we uitstappen, en onmiddellijk het zweet uit onze poriën begint te stromen, weten we beter.

Sommige bezoekers van het natuurfenomeen nemen een plastic sleetje mee om van de gloeiende duinen af te kunnen sleeën. Als ik een halfuur met mijn blote voeten door het valse winterwonderland heb gebanjerd, constateer ik twee blaren. Door de hitte, maar ook doordat gips veel stroever is dan zand.

Nagebouwd cowboydorp

Terug in Arizona bezoeken we Phoenix en Tucson. Voor Phoenix moet je de tijd nemen en die hebben we zo tegen het eind van onze trip niet echt meer. Maar ook anderhalve dag Phoenix leert dat dit een van de *hotste* steden van de VS is. De mooiste winkelcentra, de schitterendste restaurants, de chicste *gated communities*, waar angstige rijken achter muren en slagbomen schuld bewust van hun rijkdom genieten, en natuurlijk niet in de laatste plaats de hoogste temperaturen. 114 graden Fahrenheit, zeggen de thermometers. 44 graden Celsius, zuchten wij. Niettemin: als we nog eens stinkend rijk worden, gaan we hier misschien wel wonen.

In afwachting daarvan rijden we door naar Tucson, de stad waar Jojo uit 'Get back' van de Beatles vandaan kwam (en volgens de Fab Four weer snel naar terug moest). Tucson is een kleinere uitvoering van Phoenix en behoort eveneens tot de meer leefbare steden van Amerika, ook als je niet op zo'n miljonairscompound woont. Aardig, kleurrijk stadscentrum en overal lekker en betaalbaar Mexicaans eten.

Maar we komen hier natuurlijk voor de Old Tucson Studios: het filmdorp vlak buiten de stad, waar je via een met spectaculaire saguarocactus omzoomde route naar toe rijdt. Honderden en honderden speelfilms, televisieseries, reclamespots en andere Wildwesttaferelen zijn op deze locatie vervaardigd. Van John Wayne

tot Ronald Reagan en van Clint Eastwood tot Michael Langdon, allemaal hebben ze hier voor de goede zaak vanuit de heup geschoten. Huizen, saloons, winkels, een bank, postkantoor, station, restaurants, tandartspraktijk, kerkhof, alles hebben zie hier nagebouwd in onvervalste cowboystijl.

I shot the deputy

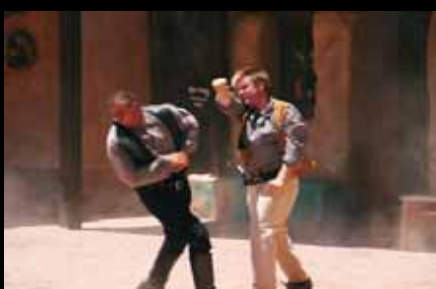
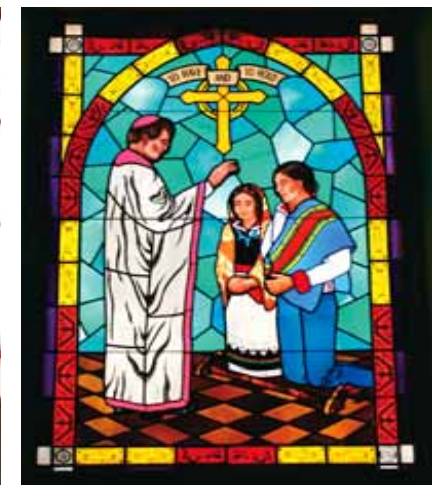
Ik wandel het dorpsplein op en bots bijna tegen een doodgraver op die een rijdende draagbaar voortduwt. Maar verdomd, dat is Black Jack! Verwacht hij werk vanmiddag? Terwijl ik verder loop hoor ik gestommel in de bank. Er loopt een woest om zich heen kijkende vent naar buiten met een zak in zijn handen. Is hij zijn salaris wezen halen? Nee, het is een bankoverval! Dan pas herken ik hem: Bronco Bill, jij hier? Daar komt de sheriff al aangelopen. Zijn stevige bouw verradt hem: Little Joe. *Jojo got back!* Joe wordt bijgestaan door zijn deputy, die eerst in een vuist- en dan in een vuurgevecht met Bronco Bill belandt. Als de deputy Bill vanaf het dak van een belendend perceel tot overgave oproept ('Wees verstandig Bill, je hebt geen schijn van kans') schiet de desperate desperado hem genadeloos neer. Waardig stort de deputy van het dak op de stoffige grond.

Maar Bill heeft buiten Little Joe gerekend, die hem met zijn ijzeren rechter buiten gevecht stelt. 'Dat wordt hangen!' Bill protesteert. *'I shot the deputy, but I didn't shoot the sheriff!'* Little Joe grijnst bitter. 'Je kent je klassiekers niet, jongen.' Bill wordt het schavot opgesleurd en enkele minuten later zegeviert alsnog het recht. De boef bungelt. Als zijn kadaver op de gereedstaande draagbaar wordt gesmeten en Black Jack, Little Joe en diens reserve-deputy ermee naar het doodgraverbedrijf rijden, hoor ik hem mompelen: 'Hé sheriff, potje kaarten vanavond in de saloon?' ©

Vragen of opmerkingen: hbouman@anwb.nl

(Praktisch informatie op pagina 12)

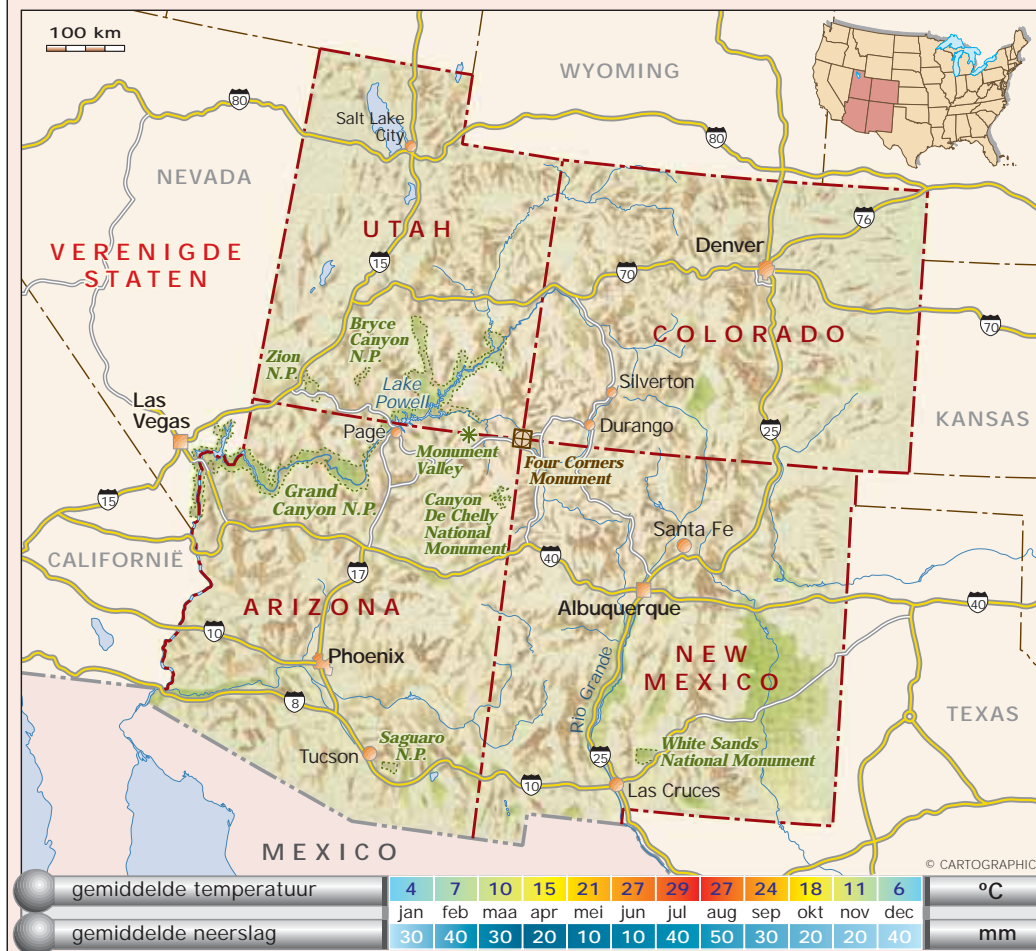
Van John Wayne tot Clint Eastwood allemaal hebben ze hier voor de goede zaak vanuit de heup geschoten

In Old Tucson Studios herleven dagelijks de goede oude tijden van het Wilde Westen. 1. De deputy, een groentje nog, laat zich door Bronco Bills six shooter verschalken. 2 Sheriff Little Joe ziet schijnbaar onbewogen toe hoe zijn collega van het dak stort. 3. 'Pak aan, hond!' Little Joe's ijzeren rechter is de boef te machtig.

4. Doodgraver Black Jack slaat het tafereel met instemming gade: werk aan de winkel! 5. Bronco Bills laatste seconden. 'See you in hell', spreekt Little Joe hem bemoedigend toe. 6. Bills kadaver wordt naar het pand van de doodgraver gereden. 7. Black Jack breekt ondertussen het hoofd over een creatief grafschrift.

Four Corner States Praktisch

HOE KOM JE ER?

United vliegt dagelijks van Amsterdam naar Phoenix met een overstap in Washington, v.a. € 338 (laagseizoen) plus ca. € 170 taxen, www.united.com. Let op: een ticket boeken in combinatie met accommodatie is doorgaans goedkoper.

AUTOHUUR

Een huurauto bij Alamo kost vanaf € 191 per week voor een Economy-model, € 217 voor een Intermediate-model. Prijzen incl. verzekeringen en afkoop eigen risico. Dagtarieven resp. € 28 en € 36, www.alamo.com.

GEORGANISEERDE REIZEN

Kuoni Travel Nederland biedt een 17-daagse rondreis door de westelijke VS, die grotendeels overeenkomt met de in dit artikel beschreven reis. Prijzen vanaf € 1399, incl. vlucht, accommodatie (in betere motels en doorgaans erg gunstig geleden) en huurauto,

excl. taxen (zie hierboven). Zie de REIZEN Magazine Travel Club voor een meer gedetailleerde reisbeschrijving. www.kuoni.nl, tel. 020-398 93 98, e-mail: info@kuoni.nl.

ACCOMMODATIE

Het westen van de Verenigde Staten heeft een rijke toeristische traditie en is ruim voorzien van accommodaties. Er zijn talloze motelketens die overal hetzelfde product bieden, zodat je weet wat je kunt verwachten. Reserveren is doorgaans niet noodzakelijk. Tot de goedkoopste behoren Econo-lodges, vanaf ca. \$ 45 per 2-pk. Andere goed vertegenwoordigde motelketens (of hotelketens met motels): Comfort Inn, Howard Johnson, Quality Inn, Best Western en Holiday Inn. Ze zijn doorgaans aan de rand van de stad gelegen. Naarmate de ligging gunstiger is t.o.v. toeristische attracties, zijn de prijzen hoger.

REISGIDSSEN EN KAART

De **Lonely Planet Southwest USA** (editie 2005, € 25,99) en de **Rough Guide to Southwest USA** (editie 2003, € 22,49) bevatten de vertrouwde combinatie van goede achtergrondinformatie en praktische gegevens. Visueel erg aantrekkelijk, en ook op reis handig, is de Nederlandstalige **Capitoolgids USA Zuidwest & Las Vegas** (Unieboek, editie 2005, € 24,90). **Californië en Zuidwest USA** geeft een aantal voorbeeldroutes en is aange-naam geïllustreerd (Terra-Lannoo, editie 2005, € 22,50). De **Trotter Zuidwest USA** is zakelijker, rijk aan praktische info (editie 2002, Terra-Lannoo, € 17,95). De **Road Guide Southwest** (USA map no 6) van Hallwag is een zeer bruikbare kaart voor het beschreven gebied (1:1.200.000; € 8,95).

INTERNET

www.arizonaguide.com Officiële site van The Arizona Office of Tourism. Accommodaties, nieuws, tips voor trips etc.

<http://arizona.pagina.nl> Arizona is de enige van de Four Corner States met zijn eigen Startpagina-dochter; een portal met tientallen links op allerlei gebied.

www.newmexico.org De button 'NM Links' biedt doorlinkmogelijkheden naar sites die voor de toerist van belang kunnen zijn, maar echt spannend is deze site niet.

www.utah.com Aanstekelijke site met heel veel nuttige links.

www.colorado.com Goede site, veel praktische info maar ook vakantie-ideeën.

De portal 'Info please' heeft over alle Amerikaanse staten buitengewoon aardige informatiepagina's, die bovendien zeer veel links bevatten naar andere relevante sites.

Arizona: www.infoplease.com/ipa/A0108181.html

Utah: www.infoplease.com/ipa/A0108279.html

New Mexico: www.infoplease.com/ipa/A0108250.html

Colorado: www.infoplease.com/ipa/A0108189.html

Alle in dit artikel genoemde sites zijn rechtstreeks aan de klikken via www.reizen.nl.

ORDEEL VAN DE AUTEUR

'Het westen van de VS is qua natuurschoon waarschijnlijk het meest imposante deel van een fantastisch reisland. Voeg daarbij de prima infrastructuur, de vriendelijke bevolking en het redelijke prijspeil en je hebt een perfecte vakantiebestemming.'

Plus: Imposante natuur © Gemakkelijk en ontspannen reizen © Laagdrempelige bevolking © Betaalbaar © In grotere steden uitstekende restaurants
Min: Steden dikwijls onaantrekkelijk © In hoogzomer erg heet (40° C.)